

Overweging in onlineviering Huis van Dominicus Palmpasen 2020 Leny Beemer

We staan met het vieren van Palmzondag aan het begin van de Goede Week. Maar wat is er eigenlijk goed aan deze week? Wat is er goed aan, dat Jezus die weg naar Jeruzalem moest gaan? Waarom moest Hij uitgerekend daar naartoe?

Had Hij niet gewoon beter bij de mensen van Galilea kunnen blijven? Zij waren degenen, die Hem het hardst nodig hadden.

Galilea was de landstreek, waar het leven hard en rauw was, een gebied waar veel armoede was en waar mensen zich niet veilig voelden.

En de mensen van Galilea werden ook nog eens geminacht, omdat ze in al die omstandigheden zich niet konden houden aan de strikte joodse wetten.

En Jezus, die zelf uit Galilea kwam – Nazareth lag er middenin - was nu juist degene, die een heel andere Tora, een heel andere wet preekte, namelijk de wet bedoeld als handreiking voor goed leven voor elk mens, zonder onderscheid.

Jezus trok zich het lot van al die geminachte mensen aan.

Hij gaf ze weer een gevoel van waardigheid. Hij gaf ze weer moed en vertrouwen, uitzicht op goed leven voor altijd.

Daarom zagen ze in Jezus zo iemand als hun grote koning David, of een van hun grote profeten.

En geleidelijk zagen ze in Hem zelfs de beloofde Messias, die Gods Rijk van vrede voor altijd zou stichten.

Dit tot grote ergernis van de religieuze leiders in Jeruzalem, die het godslastering vonden.

Maar waarom dan toch die onafwendbare weg naar Jeruzalem?

Petrus waarschuwt Jezus ervoor, maar zoals we hoorden, wijst Jezus hem stevig terecht. Petrus heeft het kennelijk nog steeds niet goed begrepen.

We moeten wel bedenken, dat in de geschiedenis van het joodse volk Jeruzalem veel meer is dan zomaar een hoofdstad van het land.

Jeruzalem is een symbool. Jeruzalem staat model voor Gods belofte, de heilige stad, waar Gods Rijk gevestigd zal worden. Optrekken naar Jeruzalem was als een optrekken naar de vestiging van Gods Rijk onder zijn volk.

Zo bezien was de weg naar Jeruzalem voor Jezus niet eens meer een keuze. Als consequentie van zijn zending was het de enige weg.

En misschien is er ook maar één weg naar Gods koninkrijk, namelijk die van Jezus.

Kunnen wij Hem daarin dan wel volgen? Is het geen dwaasheid zo ver te gaan?

Veel vragen, die juist nu het coronavirus ons bedreigt, op een wonderlijke manier worden beantwoord.

Hulpverleners, artsen, verpleegkundigen, werkers in de zorgsector, zij allen nemen het op zich met gevaar voor eigen besmetting om mensen de nodige zorg te geven.

Buren helpen buren, politiek belang doet er even niet toe, kerkmensen houden contact met wie uit hun gemeenschappen aan huis zijn gekluisterd, ieder probeert een steentje bij te dragen om schouder aan schouder te zorgen, dat we deze crisis te boven komen. Dwaasheid? Niet dus. Misschien beseffen we wel meer dan ooit,

willen we als samenleving toekomst hebben, dat dit alleen kan als we zorg dragen voor elkaar, opkomen voor wie het slecht gaat. En laten we dan ook niet vergeten, dat er vele mensen zijn, die geen hulp hebben, die in erbarmelijke omstandigheden als vluchteling in kampen zitten.

We kunnen niet de hele wereld redden, maar wel dat doen, wat binnen ons vermogen ligt.

Dat is wat Jezus ons heeft voorgeleefd.

Kijkend naar Jezus kunnen we niet anders dan begrijpen, dat er eigenlijk maar één weg is, die tot leven leidt. Dat is de weg naar Jeruzalem, de weg naar Gods Rijk op aarde, ook al weten we niet, waar dat op uitloopt.

Alleen kunnen we het niet, maar wel samen, in de gemeenschappen waar we deel van uit maken. Met Jezus voor ogen, wetend, dat Hij midden onder ons leeft, durven we het aan, Hem achterna op weg naar Jeruzalem!

Dat komende week zo een werkelijk Goede Week mag zijn voor ons allen.